

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

ЕДНА САНТИМЕНТАЛНА

РАЗХОДКА ИЗ ПОДУЕНЕ

chitanka.info

*Вам, подуенки напети,
вам, деца на любовта,
посвещавам тез куплети
вместо пасти и цветя.*

*Слушал бях отдавна още
за вълшебний ви квартал,
пълен с девки ненагледни,
с кръчми, фурни и със кал.*

*И затуй веднъж, когато
сви се скуката над мен,
качих се аз на трамвая
през един неделен ден.*

*А трамвая бе обкичен
вред със пътници безброй
и не знам защо си спомних
кораба на дядо Ной.*

*Сигурно, че той заплава
като древен платноход,
изминавайки в минута
цяла педя с този ход.*

*Стегнат вътре като в преса
все пак шепнех аз „мерси“,
тъй като от ревматизма
тази преса ме спаси.*

*И не знам как бих изтрайал
туй пътуване докрай,
но пак „по една случайност“
спря вълшебният трамвай.*

*Нямало ток... било нужно
да почакаш, щеш-не щеш...
Благослових аз по сръбски
и поех си пътя пеш.*

*Не след малко ярко блесна
ваший Ханаан пред мен,
аз провикнах се „Осанна“,
възхитен и запленен.*

*Есенната вечер тихо
спускаше се над града,
замечтан се носех плавно...
(Да, аз плавах из калта!)*

*Плавах аз като гемия,
също плавайки след мен,
моят весел чичероне
носеше се възхитен.*

*Изведна ж пред моста спряхме,
 занемяхме ний в екстаз,
 до ушите ни достигна
 мощен оперетен глас.*

— Стой, другаря ми пошепна,
 Донев, нашият певец,
 в чест на своята Дулцинея
 кърши сребърен гласец.

*Аз с наслада там послушах
неговия свеж тенор,
то се знай, след кат запуших
си ушичките от зор.*

*Тръгнахме пак двама ние:
аз и моя млад другар*

*(млад по възраст, а по опит
от дядо Адам по-стар!).*

— Ще те запозная, каза,
със подуенски елит,
между него да се движиш
ти ще бъдеш днес честит.

... Привечер е. По „Регентска“
шумният живот кипи,
крачат, смеят се, говорят
пъстри празнични тълпи.

*Изведна ж посред тълпите
до небето възвисен
телеграфен стълб съзирам,
приближаващ се към мен.*

— Брей, какво е това чудо?
Кула или стълб е туй?
— Тихо, Попето това е...
Тихо, само да не чуй!

— Ами ей оназ русалка,
онова блондинче там?
— Таз блондинка?... „на етажи“
нея ний зовем насам.

*Носи тя етажна рокля,
да, етажи седем чак!
— Тъй... ами сърцето нейно
на етажи ли е пак?*

— Виж, това не е известно,
скромна ми изглежда тя,
та не знам дали нарежда
на етажи любовта...

*Тъй разправяйки се двама,
спряхме ний пред друг фасон,
нещо кат индийски идол,
нещо като фараон.*

*Вятър нямаше наокол
нито даже земетръс,
но вървеше тоз човечец
с бърз кавалерийски тръс.*

*Наклонен полунаядсно,
често люшкаше се той
и редеше комплименти
на наречия безброй.*

*Заговори ми по немски,
по китайски след това,
на какви ли не езици
нареди ми куп слова!*

*Изумен, не вярвах просто,
впих у него смаян взор,
той простря се на земята,
назовавайки ме „чвор“.*

— Тоз „Пияната кокошка“
тук зовеме си го ний;
отличава се от всички,
че вода той хич не пий!

— Тъй... А „чвор“ що означава?
„Чвор“ какво е туй по вас?
— „Чвор“ в Подуени е титла,
нещо като руски княз.

Мълчаливо се сгъстяват

*вредом хладните тъми,
а тълпата многозвучна
не престава да шуми.*

*На „Регентска“ и „Черковна“
групи рицари стоят
и с уста романси дивни
те, подсвирквайки, редят.*

*Ето, елегантни феи
приближават се към тях,
в погледа им волност грее,
смях, безгрижие и грях.*

*Тук е важната „богиня“ —
цяла свежа красота,
Лоза — дивната блондинка
с пурпурните си уста.*

*Редом с тях пристъпя Минка —
сочно, розово дете,
в ясния ѝ поглед смътно
странен се копнеж чете.*

*Елегантна и красива,
Стефка примерно върви
и с възторг след ней тълпата
своите хвалби мълви.*

*Но нехае — Примадона
на Подуени е тя,
тя омайва рицарите
с дивната си красота.*

*Из тълпата мълком тръгва
към тях рицарят Матей,
от уста му звучно слово*

кат черковен химн се лей.

*С реверанси, гратис взети
от парижки шик салон,
той превива се и прави
им поклон подир поклон.*

*Декламиращ „Алпухара“,
плува целият в екстаз,
ала сепва се и стихва
неговий „любезен“ глас.*

*Неговата реч е спряна
от разтрошени стъкла;
нищо, Заплес Тодор татък
сторил някаква беля.*

*С крясък, с връва приближава
баба Мара отдалеч,
тя — подуенска Темида,
почва прокурорска реч.*

*Нейното кресчендо мощно
над главата му ехти
и развихreno и волно
в тъмнината то лети.*

*Но несвършил прокурорът,
ето ти и земетръс,
залюлява се и клати
всичко живо околвръст.*

*Брей, Везувий ли изригва
с лава, трясъци и плам?
Нищо, Петърчо Касапа
приближава се насам.*

*В авангард се забелязва
синодалний му корем,
сам Касапа подир него
кремта, пъшка изпотен.*

*И спокоен продължава
своя горд и смел вървеж;
дето стъпи, затреперва
почвата от луд копненж.*

*Но към таз картичка пъстра
лепва се и нов фасон —
роб покорен на Меркурий,
Бакхуса и Аполон.*

*Туй е Тодор — Хан Татарски,
алкохоломразец лют,
който жив е балсамиран
със мастика и вермут.*

*Продължаваме в тъмната
ний с другаря своя път,
тук-там почнаха страхливо
електрики да блестят.*

*Откъм моста в тъмнината
иде фантастичен змей,
приближава се той бавно
и тревожни звуци лей.*

*Туй е пак трамвай препъленен,
ето, спира той и в миг
жив поток от разни хора
блъскане и вик.*

*Слизат хората и плъзват
по на четири страни,*

*силуетите им гинат
сред вечерните тъми.*

*Сред тълпата проличава
пъстра старческа брада,
бай Пиперко стоезични
се завръща от града.*

*Той започва да глаголи,
озарен от Дух Свети,
френски, руски, патагонски
и на цигански дори.*

*От трамвая бързи, плахи
слизат ученички рой,
треперливи, боязливи,
те поемат пътя свой.*

*По „Черковна“ двенки хукват
като палави сърни,
негодувайки, че господ
дал е толкоз къси дни.*

*Te са две деца играви,
от Черкезмахла са те;
в крачките им чести, чести
пак тревога се чете.*

*Деликатната Жанета
и Иванка са това,
за тях мога аз да кажа
само хубави слова.*

*И не може другояче,
те приятелки ми са
и не смея дајзе укор
върху тях да нанеса.*

*Ех, веднъж почаках доста
пред „Модерния“ за тях,
вързаха ми тенекето,
но аз не им връзвам грях.*

*Тъй като там компаньонки
си намерих просто шик,
и че не дойдоха, аз ги
благославя в този миг...*

*Ето, те си отминават,
скривайки се в гъстий мрак,
ний с другаря по „Черковна“
тръгваме самотни пак.*

*Но стисна странна болка,
скуката ни приюти,
затова ний подир малко
спряхме пред едни врати.*

*В кръчмата на Тането ний
влязохме на чист винцок
и си пийнахме доволно,
както заповядва бог.*

*А виното бе прекрасно,
що ти трябва „Алказар“!
Пийнахме си, дръпнахме си
с моя веселяк другар.*

*И след туй се разлюяхме
в непрогледната тъма
и не знам как се добрахме
призори чак у дома...*

Но... подуенци, веч сбогом!

*Аз съм доста уморен;
турям точка, но повторно
ще намина някой ден.*

*Знам, че някои обиди
ще съзрат във таз шега.
Както щете. Сал глупецът
се обижда от това.*

*Хайде сбогом, драги мои!
Сбогом, девки, и на вас,
дигам чашата пеноща
и привет ви пращам аз.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.